

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 27.05.2025 i Oslo tingrett, Oslo

Saksnr.: 24-171224TVI-TOSL/03

Dommer: Tingrettsdommer Torild Margrethe Brende

Saken gjelder: Overprøving av vedtak fra Klagenemnda for industrielle rettigheter
Overprøving av KFFIR-avgjørelse om å neket varmerkeregistering

ClassPass LLC

Advokat Gisle Edvard Årnes
v/advokatfullmektig Sofie Roscher
Conley

mot

Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter

Advokat Nora Mageli

DOM

Saken gjelder gyldigheten av vedtak truffet av Klagenemnda for industrielle rettigheter hvor internasjonal registrering av ordmerket CLASSPASS ble nektet virking i Norge.

Fremstilling av saken

Saksøker, ClassPass LLC, (ClassPass) er et amerikansk selskap som ble etablert 1. juni 2013, under navnet Classtivity, og senere omdøpt ClassPass i 2014. Selskapet tilbyr en abonnementstjeneste som gir brukerne tilgang til et bredt spekter av trenings- og velværeopplevelser gjennom én enkelt app. ClassPass har et globalt nettverk som omfatter over 66 000 virksomheter i 29 land.

Ordmerket CLASSPASS ble registrert internasjonalt 22. april 2021. Av utskrift fra Patentstyrets varemerkeregister går det frem at notifikasjon om utpekning i Norge ble inngitt Patentstyret 1. juli 2021. Søknaden, som ble tildelt sak nr. nr. 202108571, omfatter følgende varer og tjenester:

Klasse 9 Downloadable mobile applications for making fitness studio, wellness studio, yoga, gym, health club, health, beauty, wellness, massage and workout reservations, and for viewing live-streamed and on-demand fitness workouts.

Klasse 35 Online retail store services featuring fitness, health, beauty and wellness services, namely, sessions at yoga studios, fitness studios, wellness studios, gyms, spas, salons and health clubs; subscriptions to audio/visual works and interactive multimedia, namely, to the online videos of others in the field of fitness instruction and personal training, accessible via an online mobile marketplace.

Klasse 41 Online reservation and booking services for recreational and leisure events, namely, exercise and fitness sessions at yoga studios, fitness studios, wellness studios, gyms, spas, salons and health clubs; providing non-downloadable audio/visual works and interactive multimedia, namely, non-downloadable online videos, in the field of fitness instruction and personal training, accessible via an online mobile marketplace; providing non-downloadable audio/visual works and interactive multimedia, namely, non-downloadable online videos, in the field of fitness instruction and personal training, accessible via an online mobile marketplace.

Klasse 44 Making online reservations and bookings for others at health spas, wellness clinics, alternative medicine providers and beauty salons.

Patentstyret behandlet søknaden og fattet vedtak 4. april 2024, hvor ordmerket ble nektet virkning i Norge. Dette under henvisning til at merket er beskrivende og mangler særpreg

for de aktuelle varer og tjenester jf. varemerkeloven § 14 annet ledd bokstav a og § 14 første ledd annet punktum.

Saksøker påklaget Patentstyrets vedtak til Klagenemnda for industrielle rettigheter (KFIR), som 3. september 2024, under dissens, opprettholdt Patentstyrets avgjørelse.

Saken ble brakt inn for Oslo tingrett som tvunget verneting ved stevning av 2. november 2024. Hovedforhandling ble avholdt 29. april 2025. Saksøker førte ett vitne, og det ble foretatt slik dokumentasjon som fremgår av rettsboken.

Partenes anførsler

Saksøkeren, ClassPass LLC, har i hovedsak anført:

Saksøker mener KFIRs avgjørelse er ugyldig da merket CLASSPASS oppfyller de alminnelige vilkårene for registrering etter varemerkelovens § 14. Saksøker anfører at merket oppfyller både kravet til særpreg i varemerkeloven § 14 første ledd annet punktum, og at merket ikke er beskrivende for de omsøkte varer og tjenester, jf. varemerkeloven § 14 annet ledd bokstav a. Merket anføres å passere distinktivitetsnormen for samtlige varer og tjenester.

Merket CLASSPASS er en sammenstilling av to ord, CLASS og PASS, som hver for seg kan ha kjente meningsinnhold, men sammenstillingen skaper et nytt og særpreget merke. Merket har en syntaktisk uvanlig sammenstilling som bidrar til særpreg, og at det ikke er beskrivende for de aktuelle varene og tjenestene.

KFIR har lagt for stor vekt på ett aspekt ved tjenestetilbudet til saksøker, nemlig tilgjengeliggjøring av gruppetimer/klasser på treningssenter, og har derfor ikke foretatt en vurdering av de øvrige varene og tjenestene som tilbys under merket CLASSPASS. Den internasjonale registreringen gjelder blant annet også reservasjon av massasje, ansikts- og velværebehandlinger, og nettbutikk-tjenester for tilgang til studioer for egentrening, meditasjon og helseklubber. Slike tjenester har ingenting med klasser, undervisning eller opplæring å gjøre, som er den betydning KFIR virker å ha tillagt tekstelementet CLASS i sin avgjørelse.

CLASSPASS er ikke beskrivende for de omsøkte varer og tjenester i klasse 9, 35 og 44, når disse ikke berøres av ordets meningsinnhold. I klasse 41 vil heller ikke bestilling av trainingsøkter og tilgang til trainingsrelaterte videoer og multimedia direkte ha noe med klasser, undervisning eller opplæring å gjøre. Merket er for disse tjenestene i høyden suggestivt.

KFIRs flertall har i relasjon til særpregsvilkåret ikke foretatt en selvstendig vurdering, men heller vist til at merket anses beskrivende og derfor ikke egnet til å angi en kommersiell opprinnelse.

Merket mangler ikke særpreg. Det vises bl.a. til KFIRs mindretall sin vurdering, hvor det riktig påpekes at merket har en iboende rytme og rim som er egnet til å feste seg i erindringen til gjennomsnittsforbrukeren. Dokumentbevisene i saken viser også at merket fungerer som et varemerke i praksis og klart og entydig utpeker én kommersiell opprinnelse, nemlig saksøker. Saksøkers bruk av merket har under enhver omstendighet medført at merket har slitt seg til det nødvendige særpreg, jf. varemerkelovens § 14 tredje ledd.

Selskapet tilbyr en abonnementstjeneste for booking av trenings- og velværeaktiviteter globalt, og merket er aktivt brukt og anerkjent i flere markeder. Den internasjonale registreringen av CLASSPASS har beskyttelse i 33 jurisdiksjoner, inkludert Sverige og Danmark, for de for de samme omsøkte varer og tjenester. Dette må tillegges mer vekt enn det KFIR synes å ha gjort.

Det er ingen andre aktører innen samme segment i Norge som bruker CLASSPASS, eller noe liknende, for slike varer og tjenester. Friholdelsesbehovet kan heller ikke begrunne at aktører skal kunne utnytte sammenstillingen.

CLASSPASS er en leksikalsk nyvinning, og dessuten utelukkende forbundet med saksøker. Friholdelsesbehovet kan ikke påberopes som grunnlag for å nekte registrering av nydannede ord eller varemerker som allerede er tatt i bruk og innarbeidet i den relevante omsetningskretsen.

En eventuell nektelse av å gi merket virkning i Norge åpner også for at konkurrenter kan utvanne merkevaren som saksøker har brukt 10 år på å opparbeide

Varemerkeloven § 14 tredje ledd ligger ikke utenfor sakens rammer. Bestemmelsens tredje ledd aktualiserer ikke et annet saksforhold. Tredje ledd presiserer kun de vurderinger som forvaltningen og domstolen skal foreta ved vurderingen av om de alminnelige registreringsvilkårene i § 14 første ledd annet punktum og annet ledd er oppfylt. Tredje ledd ligger derfor klart innenfor det saksforhold som var til vurdering også for Klagenemnda og det foreligger ikke grunnlag for at retten skal anses forhindret fra å vurdere slike forhold.

Merket har oppnådd særpreg gjennom bruk, og at det er godt kjent blant forbrukere i flere markeder.

Påstand

1. Klagenemnda for industrielle rettigheter sin avgjørelse i sak 24/00068 av 3. september 2024, om å nekte internasjonale registrering nr. 1599618 virkning i Norge, oppheves.
2. Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter dømmes til å erstatte ClassPass LLC sine sakskostnader.

Saksøkte, Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter (KFIR) har i hovedsak anført:

Staten mener at KFIS vedtak er basert på et korrekt faktum og rettsanvendelse og at vedtaket er gyldig. KFIR har korrekt lag til grunn at merket er beskrivende for de aktuelle varene og tjenestene som merket er søkt virkning for, og dermed ikke oppfyller kravene i varemerkeloven § 14.

Merket består av de engelske ordene CLASS og PASS. I den sammenhengen ordsammenstillingen fremgår, vil gjennomsnittsforbrukeren forstå CLASSPASS som «adgangskort eller en tillatelse til å delta på en klasse eller time», uten at det kreves noen nærmere analyse fra gjennomsnittsforbrukerens side. CLASSPASS derfor er beskrivende for tjenestene som tilbys.

Det er uten betydning for vurderingen om ordmerket er brukt av andre aktører i markedet. Friholdelsesbehovet skal også beskyttes for fremtidige konkurrenter som kan tenkes å ville bruke ordene for sine varer og tjenester.

Videre har den beskrivende merketeksten heller ikke iboende særpreg, jf. varemerkeloven § 14 første ledd. Selv om ordene CLASS og PASS rimer, vil ikke dette være tilstrekkelig til å gi det beskrivende ordmerket tilstrekkelig særpreg i foreliggende sak.

Det kan ikke få avgjørende betydning at saksøkers merke har blitt akseptert i andre jurisdiksjoner. Registrerbarhetsvurderingen i Norge må foretas ut fra hvordan den norske gjennomsnittsforbrukeren vil oppfatte merket. Avgjørelser fra andre jurisdiksjoner kan derfor ikke tillegges avgjørende betydning.

Saksøkers anførsel om at bruken av merket medfører at kravet til særpreg er oppfylt, jf. varemerkeloven § 14 tredje ledd annet punktum, ligger utenfor sakens rammer. Retten skal foreta en prøving av gyldigheten av KFIRs vedtak. Saksøkers anførsel om bruk fordrer en annen rettslig vurdering og andre faktiske omstendigheter enn det KFIR har hatt anledning til å ta stilling til i vedtaket. En prøving av anførselen vil følgelig innebære at domstolen

opptrer som en førsteinstans, i strid mot grunnleggende maktfordelingshensyn.

Staten mener at saksøkers nye anførsel ikke under noen omstendighet kan medføre ugyldighet av KFIRs vedtak. Det kreves en betydelig dokumentasjon for å bevise at et beskrivende varemerke har oppnådd særpreg gjennom bruk.

Påstand

1. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter tilkjennes sakskostnader.

Rettens vurdering

Saken gjelder gyldigheten av avgjørelse fattet av Klagenemnda for industrielle rettigheter i sak 24/00068 av 3. september 2024.

Retten skal ta stilling til om ordmerket CLASSPASS oppfyller vilkårene for registrering som varemerke, i klasse 9, 35, 41 og 44, etter varemerkeloven § 14.

Det er lovens vilkår på søknadstidspunktet (her, 1. juli 2021) som skal legges til grunn jf. overgangsbestemmelser 17. februar 2023 nr. 230 punkt 1. Da lød varemerkeloven § 14 første til tredje ledd slik:

Et varemerke som skal registreres må bestå av et tegn som kan beskyttes etter § 2 og som kan gjengis grafisk. Det må ha særpreg som kjennetegn for slike varer eller tjenester som det gjelder.

Et varemerke kan ikke registreres hvis det utelukkende, eller bare med uvesentlige endringer eller tillegg, består av tegn eller angivelser som:

- a. angir varens eller tjenestens art, beskaffenhet, mengde, formål, verdi eller geografiske opprinnelse, tiden for fremstillingen av varen eller prestasjonen av tjenesten, eller andre egenskaper ved varen eller tjenesten, eller
- b. i alminnelig språkbruk eller etter lojal og etablert forretningsskikk utgjør sedvanlige betegnelser for varen eller tjenesten.

Vilkårene i første og annet ledd må være oppfylt både på søknadsdagen og registreringsdagen. Ved vurderingen etter første ledd annet punktum og annet ledd skal det tas hensyn til alle omstendigheter som forelå på søknadsdagen, og særlig til virkninger av bruk av varemerket før dette tidspunktet.

Et varemerke må for å kunne registreres ha et visst særpreg, og det må ikke være beskrivende for de varer eller tjenester det gjelder. Vilklårene, som ofte omtales som distinktivitetsvilklårene, må begge være oppfylt for at et varemerke skal kunne registreres.

Hvorvidt det aktuelle merket tilfredsstiller kravene for registrering er et rent rettsanvendelse spørsmål, hvor retten har full prøvingsrett, og det er vanligvis ikke grunn til å vise tilbakeholdenhet ved overprøvingen jf. HR-2016-2239-A Route 66 avsnitt 30. Vilklårene i varemerkeloven § 14 første og annet ledd må være oppfylt både på søknads- og registreringstidspunktet, jf. § 14 tredje ledd. Beviskravet er alminnelig sannsynlighetsovervekt.

Varemerkeretten er i stor grad harmonisert med EU-retten, gjennom EØS-avtalen, og varemerkeloven gjennomfører EU's varemerkedirektiv i norsk rett. EU-rettslige kilder er derfor helt sentrale ved tolkningen av varemerkeloven, jf. HR-2018-110-A EnsiloX, og varemerkedirektivet tar sikte på å skape rettslikhet i medlemsstatene, jf. C-273/00 Sieckmann. Et lands myndigheter er imidlertid ikke bundet av avgjørelser fattet av andre lands myndigheter. Registrering av et identisk varemerke i ett land er en omstendighet som kan bli tatt i betraktning av myndigheter i et annet land, sammen med andre relevante omstendigheter, jf. C-218-01 Henkel. Praksis fra EUIPO er relevant for tolkningen av norsk rett, men målet er at reglene skal være harmoniserte, ikke resultatene i enkeltsaker, jf. Rt-2002-391 God Morgon.

Kravet til særpreg følger av varemerkeloven §14 første ledd, og innebærer at merket skal være egnet til å skille de aktuelle varene fra andres varer og tjenester. Særpregskravet ivaretar et varemerkes hovedfunksjon, som er å identifisere produktets kommersielle opprinnelse. Det følger av Rt-2005-1601 Gule Sider at et særpreget merke må «ha evne til å tiltrekke seg en viss oppmerksomhet, og være av slik art at det er egnet til å feste seg i erindringen til dem som møter merket i handelen». Særpregskravet praktiseres imidlertid ikke særlig strengt; det kreves ikke at merket oppviser artistisk eller språklig originalitet, fantasi eller lignende, jf. Rt-2002-391 God Morgon og Ot.prp. nr. 98 (2008–2009) side 50.

Varemerkeloven § 14, andre ledd bokstav a fastslår at beskrivende merker ikke kan registreres. Dette er primært begrunnet i det såkalte friholdelsesbehovet, altså behovet for fritt å kunne bruke rent beskrivende betegnelser for ulike varer og tjenester. I LB-2020-158279 Multi-Gyn er det lagt til grunn at forbudet retter seg mot «beskrivelser som er tilstrekkelig direkte, spesifikke, og konkrete, og som gjennomsnittsfbrukeren umiddelbart og uten nærmere tankevirksomhet vil oppfatte som nettopp beskrivelser». Rettssetningen er utledet av praksis fra EU-domstolen, blant annet T-19/04 Paperlab avsnitt 25.

Når et merke består av flere enkeltord som hver for seg er beskrivende, vil normalt også kombinasjonen være beskrivende, jf. HR-2021-2480-A Stortorvet Gjæstgiveri. En

kombinasjon av beskrivende ordelementer kan likevel gå klar av registreringsforbudet dersom sammenstillingen er uvanlig slik at kombinasjonen skaper et inntrykk som ligger tilstrekkelig fjernt fra det inntrykk man får bare ved å sammenstille elementene, jf. C-363/99 Postkantoor.

Et merke kan være beskrivende for noen varer, men særpregede for andre. Det er nok at én av merkets mulige betydninger er beskrivende for de omsøkte varene, jf. HR-2021-2480-A Stortorvet Gjæstgiveri. Det er ikke relevant om det finnes andre, mer vanlige tegn eller angivelser for å beskrive de samme egenskapene ved de varene eller tjenestene søknadene gjelder, enn de som er brukt i det aktuelle varemerket, jf. C-363/99 Postkantoor.

Det relevante ved vurderingen av distinktivitetskravet er hvordan den relevante omsetningskretsen vil oppfatte merket basert på det helhetsinntrykk det etterlater seg. Gjennomsnittsrepresentanten for omsetningskretsen skal anses for å være «alminnelig opplyst, rimelig oppmerksom og velunderrettet», og det er helhetsinntrykket av merket som skal vurderes, jf. Ot.prp. nr. 98 (2008–2009) side 49 med henvisning til EU-domstolens praksis.

Selv om kravet om særpreg og forbudet mot beskrivende merker er to selvstendige vilkår, vil vurderingstemaene likevel kunne gli over i hverandre eller overlappe hverandre, jf. HR-2021-2480-A Stortorvets Gjæstgiveri avsnitt 36.

Varemerkeloven § 14, tredje ledd, andre punktum presiserer at retten skal ta hensyn til alle omstendigheter som forelår på søknadsdagen, og særlig til virkinger av bruk. Dersom et varemerke mangler iboende særpreg, kan nødvendig særpreg oppnås gjennom faktisk bruk forut for søknadsdagen jf. Lassen Stenvik. Kjennetegnsrett, 3. utg. s. 66. Det er ikke bruken i seg selv, men virkningen den har hatt i den relevante omsetningskretsen, som er avgjørende, jf. Ot.prp. nr. 98 (2008–2009).

Konkret vurdering

Sakens sentrale spørsmål er om ordmerket CLASSPASS oppfyller vilkårene til registrering som varemerke etter varemerkeloven § 14.

Vurderingene etter § 14 skal foretas ut i fra det helhetsinntrykk merket gir gjennomsnittsforbrukeren i den relevante omsetningskretsen i riket. I denne sak er det enighet om at denne kretsen vil favne både private og profesjonelle brukere.

CLASSPASS tilbyr, som nevnt ovenfor, en tjeneste via en app som kobler brukere og tilbydere av trenings- og velværeopplevelser. CLASSPASS har søkt varemerket registrert i Norge for varer og tjenester i klasse 9 (elektroniske og vitenskapelige apparater), klasse 35

(reklame og forretningsvirksomhet), klasse 41 (utdanning, underholdning) og klasse 44 (medisinske og hygieniske tjenester).

For ordmerker vil grensen mellom de forbudte og beskrivende merkene - og de tillatte, suggestive merkene, ofte være vanskelig å trekke.

Retten mener at gjennomsnittsrepresentanten, for den blandede kundekrets, vil forstå merket CLASSPASS, som en sammenstilling av de to engelske ordene CLASS og PASS.

Av ulike engelsk-norske ordbøker fremgår at det første ordelementet, CLASS, kan bety:

- Klasse - som i en gruppe av elever i en skole.
- Klassetime/leksjon – som en periode med undervisning
- Kategori - som i en gruppe med felles egenskaper.
- Kvalitet - som i høy klasse eller standard.
- Rang - som i sosial klasse eller status.

Det andre ordelementet i varemerket, PASS, kan bety:

- Å gå forbi - som i å passere noe eller noen.
- Å bestå - som i å bestå en eksamen.
- Å gi - som i å gi noe til noen, for eksempel "pass the salt" (gi meg saltet).
- Å sende - som i sport, å sende ballen til en medspiller.
- Pass - som i et fjellpass eller en tillatelse (for eksempel et adgangspass).

Ordene CLASS og PASS vil hver for seg kunne anses som beskrivende, men merket kan som helhet likevel ha tilstrekkelig særpreg dersom kombinasjonen skaper et helhetsinntrykk som utgjør noe mer enn summen av de to ordelementene.

For å vurdere om CLASSPASS har tilstrekkelig særpreg, må det vurderes om merket er egnet til å skille saksøkers tjenester fra andres. Det er ikke tilstrekkelig at merket har en viss grad av originalitet; det må også ha en iboende evne til å identifisere tjenestene som kommer fra en bestemt kommersiell opprinnelse.

KFIRs flertall har lagt til grunn at den norske omsetningskretsen med en gang vil forstå merket CLASSPASS som noe som gir adgang til ulike timer, som «adgangskort til time» eller «tilgang til time», og at vedkommende umiddelbart vil oppfatte ordmerkets betydning i relasjon til de aktuelle varer og tjenester. Retten er ikke enig med KFIRs flertall, men KFIRs mindretall.

Etter rettens syn er forbindelsen mellom merket CLASSPASS og de aktuelle vareklassene ikke uten videre åpenbar. Når ordelementene CLASS og PASS sammenstilles, kan retten ikke se at tekstelementet som en helhet blir beskrivende for de aktuelle varene og

tjenestene. Merket beskriver ikke direkte egenskaper, kvalitet eller formål med tjenestene, som inkluderer tilgang til ulike trenings- og velværeopplevelser.

Det å sammenstille de to ordelementene som sådan, fremstår som uvanlig. Kombinasjonen har ikke et umiddelbart meningsinnhold, og innehar uansett ingen direkte, spesifikk eller konkret beskrivelse av produktet og tjenestene. Merket kan etter rettens syn tolkes ulikt og har flere betydninger med forskjellig meningsinnhold. Selv om CLASSPASS kan gi assosiasjoner til tilgang til timer, kan det ikke legges til grunn at omsetningskretsen umiddelbart vil forstå betydningen av merket i relasjon til varene og tjenestene i de fire vareklassene. Retten finner at ordmerket er egnet til å skape en undring hos gjennomsnittsforbrukeren. Selv om det ikke vil være behov for noen dyp analyse, mener retten at det kreves en viss grad av tankevirksomhet hos omsetningskretsen for å plassere merket i riktig kontekst. Merkets interne rim og rytme skaper også en viss kraft.

Retten finner at kombinasjonen av CLASS og PASS skaper et nytt og distinktivt begrep som ikke umiddelbart gir en beskrivende mening. Omsetningskretsen må utøve en viss grad av tolkning og fantasi for å forstå den nøyaktige betydningen av merket.

Retten kan heller ikke se at det er en slik sammenheng mellom ordmerket og de varer og tjenester det gjelder at hensynet til friholdelsesbehovet tilsier at merket ikke skal kunne registreres som varemerke.

Det er på det rene at varemerkeregistrering i andre jurisdiksjoner ikke kan tillegges avgjørende vekt ved vurderingen av merkets særpreg i Norge. Etter rettens syn er det likevel et moment, om enn av begrenset betydning, at CLASSPASS så langt er blitt registrert i 31 ulike jurisdiksjoner fordelt på fem verdensdeler. Det vises på dette punkt til Rt-2002-391 GOD MORGON, der Høyesterett uttaler at det «kan heller ikke være uten betydning at dette og lignende merker har vært godkjent registrert i våre naboland og også i andre land». CLASSPASS er blant annet registrert i flere jurisdiksjoner som det for Norge er naturlig å sammenligne seg med, blant annet de fleste EU-land (inkludert Sverige og Danmark). Det er også registrert i rent engelskspråklige land som USA og Storbritannia.

Samlet sett er det rettens oppfatning at omsetningskretsen vil oppfatte merket CLASSPASS på varer i vareklassene 9, 35, 41 og 44 som egnet til å skille disse varene og tjenestene fra andres – og dermed egnet til å markere varenes kommersielle opprinnelse. Merket er ikke beskrivende og har nødvendig særpreg.

Kravene i varemerkeloven § 14 er oppfylt, og CLASSPASS fyller vilkårene for registrering som varemerke. KFIRs vedtak må dermed kjennes ugyldig.

Det er på denne bakgrunn ikke nødvendig for retten å avgjøre om merket har slitt seg til distinktivitet, jf. varemerkeloven § 14 tredje ledd siste punktum. Det er da heller ikke behov for at retten tar stilling til hvorvidt retten har kompetanse til å prøve dette spørsmålet, slik saksøker har anført.

Sakskostnader

ClassPass LLC har vunnet saken og skal i utgangspunktet tilkjennes sakskostnader jf. tvisteloven § 20-2 første ledd og § 20-9 annet ledd. Det foreligger ikke tungtveiende grunner som gjør det rimelig å fritta staten fra omkostningsansvaret, jf. § 20-2 tredje ledd.

Advokatfullmektig Roscher Conley har fremlagt en omkostningsoppgave med et krav på 505 100 kroner for 137 timers arbeid, hvorav 84 timer er utført av henne til en timepris på 2 800 kroner og 45 timer er utført av hennes prinsipal med en timepris på 5 500 kroner. Av dette er 44 timer benyttet frem til stevning og 85 timer frem til hovedforhandling i saken, og deretter 8 timer til hovedforhandlingen. Beløpet er eksklusive merverdiavgift. I tillegg kommer rettsgebyr.

Etter tvisteloven § 20-5 første ledd har saksøker krav på å få dekket sine «nødvendige kostnader ved saken». I vurderingen skal det legges vekt på om det «ut fra betydningen av saken har vært rimelig å pådra [kostnadene]», noe som peker mot en proporsjonalitetsbedømmelse. Det er de totale kostnadene som må vurderes. I tvister om økonomiske verdier skal det tas utgangspunkt i tvistegjenstandens verdi, men det må også ses hen til betydningen av saken ut over dette. Vurderingen av advokatsalæret omfatter både advokatens tidsbruk og timepris, jf. blant annet HR-2020-1515-U avsnitt 22-23.

Staten har innvendt at omkostningskravet er for høyt. Retten er enig i at kostandene er for høye tatt sakens omfang og kompleksitet i betraktning. Sakens faktiske side er relativt oversiktlig. Selv om saken krever varemerkerettslig kompetanse, kan ikke retten se at det er grunnlag for å et så høy tidsbruk og bruk av både fullmektig og prinsipal, idet omfang som det er benyttet i denne sak.

Retten avkorter salærkravet skjønnsmessig og tilkjenner samlet 350 000 kroner.

Dommen er ikke avsagt innen lovens frist. Grunnen er andre berammelser og dommeren arbeidsmengde.

DOMSSLUTNING

1. Vedtak truffet 3. september 2024 i sak 24/00068 av Klagenemnda for industrielle rettigheter oppheves.
2. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale – 350 000 – trehundreogfemtusen – kroner i saksomkostninger til ClassPass LLC.

Retten hevet

Torild Margrethe Brende

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre f.eks. om det bør være muntlig behandling i rettsmøte, skriftlig behandling og/eller rettsmekling.

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klar overvekt av sannsynlighet for at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.